

[Arne Melchior]

men nu går det jo ikke altid hele vejen igennem som i eventyret, og jeg tror, vi skal lægge sækkene væk og ikke binde snor om nogen, i hvert fald mens der er nogen i sækken, endsige putte sten i og prøve på at drukne hinanden. Jeg tror, det giver bedre klaus, hvis de to Klaus'er med deres forenede hestekræfter kunne finde på at trække i samme retning – så vil eventyret få en mere lykkelig slutning.

Alt var ikke lykke ved dette valg i utide, som jeg ikke tror der er nogen i dag mere der glæder sig over overhovedet blev udskrevet – end ikke partiet Venstre. Det gav nemlig et nederlag for stabilitetsbestrebelse, og det er stabilitetsbestrebelse, der for os før valgkampen, under valgkampen og efter valget er af afgørende betydning. Vi tror, at stabilitet herinde på Christiansborg er en meget vigtig forudsætning for stabilitet ude i samfundet, for den enkelte borger, for familierne og for virksomhederne. Jeg tror – og der er givet udtryk for disse tanker fra mange sider også i det private erhvervslivs organisationer og ledelser – at man gerne vil have en stabilitet på et måske lidt mindre attraktivt niveau, end man kunne tænke sig, bare stabiliteten præger billedet.

Men der er nogle, der dyrker gamle fjendebilleder. I disse uger har det været moderne at fortælle om hr. Ivar Nørgaard som EF-modstander eller som modstander af EF-unionerne eller som tidligere modstander af EF-unionerne. Jeg kunne regne en hel stribe Venstrefolk op, som har været tidligere modstandere af EF, men som så blev skeptikere og endelig varme tilhængere. Hvad hjælper det nu at skyde hinanden alt dette i skoene? Til gavn for hvad er det? Er det til gavn for Danmarks lykkelige, samlede, succesrige indgang i den nye europæiske situation? I det hele taget opererer visse lederskribenter og kommentatorer og desværre også en række politikere med en skarp opdeling af det danske samfund – vi har såmænd også hørt det i dag heroppe fra fru Pia Kjærsgaard og fra hr. Fischer.

Socialistisk eller borgerlig? Socialistisk eller ikke-socialistisk? Hvem er det egentlig, der er socialistisk? Er Socialdemokraterne socialister? Det ligger ikke i navnet Socialdemokratiet, at de er socialister. Jeg har længe ikke hørt nogen repræsentativ socialdemokrat udtale sig socialistisk – i hvert fald ikke i sådan en udstrækning, at det gør noget, som en kendt herre engang har sagt.

Der er ikke i befolkningen disse dybe skel. Sådan taler folk i by og på land, blandt kolleger og blandt konkurrenter, blandt generationerne ikke med hinanden. Danmark er ikke et land, der er faldet sammen i et todelt hinanden bekæmpende samfund. Det er en forenkling og en forgrovelse, når man fremstiller samfundet på denne måde. Det er et forenklet verdensbillede, og det er vildledende og ikke vejledende for debatten.

Men hr. Fischer er jo så glad for de 93 ikke-socialistiske mandater. Jo da, helt fint! Jeg skal benytte lejligheden til at minde hr. Fischer og også statsministeren om, at statsministeren nu for første gang i sin lange og ofte endog bemærkelsesværdigt succesrige karriere som statsminister er i den situation, at hans regering har færre mandater, end Socialdemokratiet alene har.

I 1982 var situationen den, at S havde 59 mandater og regeringen 65, det var lige knap og nap, men det var der altså. I 1984 blev det til 56 socialdemokrater mod 77 mandater bag regeringen. I 1987 54 over for 70. I 1988 55 over for 67, altså stadig en 12-mandats-majoritet til regeringen.

Efter valget den 12. december 1990 er det nu 59 til regeringen og 69 til Socialdemokratiet. Det er vel, hr. Fischer, når vi skal lege aritmetik, en ganske afgørende ændring, et ganske svært vendepunkt, og derfor er det forståeligt, at vi i dag har en bekymret og forsigtig statsminister. Al ære det, men jeg ser hellere vores statsminister som en munter, en sejrssikker og en stærk statsminister, men o.k., vælgerne har ikke villet det så, og vi holder da fast ved statsministeren som statsminister, om end vi er meget skeptiske over for, at han satte ny Guinnessrekord i hurtig regeringsdannelse uden først at lave denne lille optælling, som jeg her netop har været igennem.

Jeg kan da godt forstå, at statsministeren er bekymret, for nu har han i otte års statsministertid måttet finde sig i, at Jyllands-Posten og Børsen og Berlingske Tidende – alle hans hoforganer – skriver ledere og kommentarer om, at han har ført socialdemokratisk politik minus 5 pct. Nu må det jo blive socialdemokratisk politik plus 5 eller 15 pct., og så er der da grund til bekymring.

Hvor står CD nu til denne fiktion om opdelingen? Ja, jeg kan sige, vi er ikke på flugt, vi indtager samme position som tidligere.